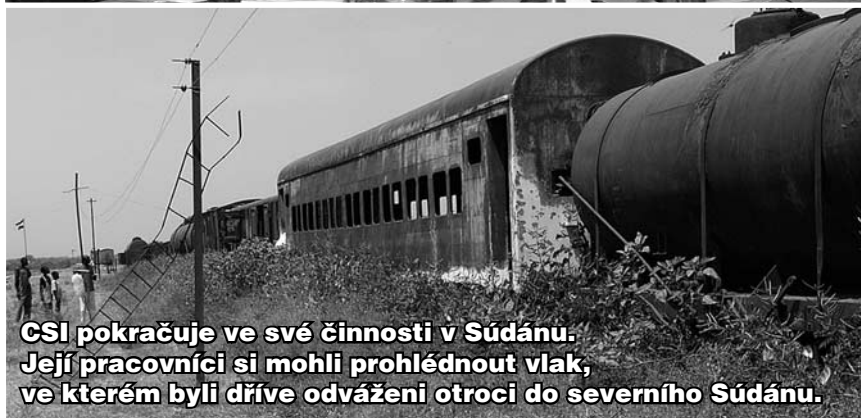

Ve zpravodaji naleznete také předvánoční dopis otce Jana Meda a závěrečnou část vyprávění o jeho misionářském působení v Indii.

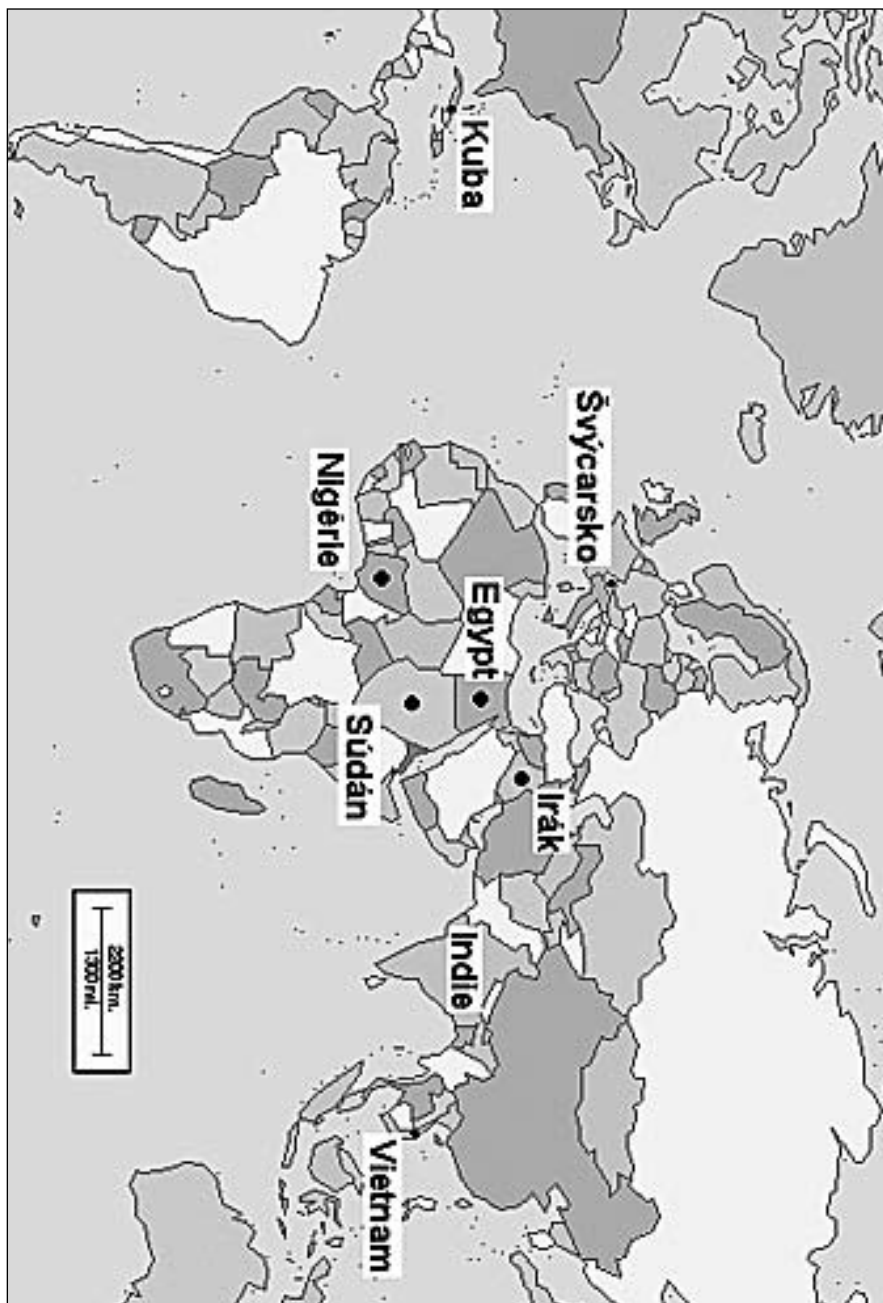

CSI pokračuje ve své činnosti v Súdánu. Její pracovníci si mohli prohlédnout vlak, ve kterém byli dříve odvázeni otroci do severního Súdánu.

Zpravodaj Křesťanské mezinárodní solidarity

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Státy, ze kterých přinášíme zprávy v tomto čísle

Slovo úvodem

Milí přátelé CSI, dostáváte do rukou první číslo Léta Páně 2006. Dostáváme darem celý rok, abychom jej naplnili spoluprací s Tebou, Pane. Voď nás po svých cestách, ať jsme dobrou solí a jasným světlem pro své bratry a sestry i ty, co Tě, nebo se k Tobě, neznají.

Musím se však vrátit k závěru minulého roku. Byl poznamenán, jak já říkám, Vaším srdnatým bojem s konzumem. Byli jsme plni radosti nad Vaší pomocí pronásledovaným a potřebným. Díky Vám jsme mohli v závěru roku poslat 15 000 USD do Indie a máme připraveny i peníze pro pomoc v Súdánu.

Otec Jan Med je momentálně v nemocnici a doufáme, že se jedná jen o přechodnou slabost běžnou v jeho věku, ale zlobí jej i další zdravotní problémy. Modleme se za něj!

Co nás letos čeká? Budeme pokračovat ve vydávání našeho zpravodaje CSI – Křesťané lidem v nouzi (držte se uvedeného „**Rozšiřuj a půjčuj**“). Pozvali jsme otce Meda do vlasti při příležitosti jeho 90. narozenin. Připravuje-

me také další spolupráci s Indií v Manipuru, prověřujeme i možnost působení indických řeholních sester v České republice jako určitý symbolický dar za sedmdesátileté působení českého misionáře v Indií. Doufáme, že se podaří a přinese ovoce i připravovaná cesta pana poslance Jiřího Karase s CSI do Súdánu.

Křesťané jsou ve světě tak masivně pronásledováni, protože Západ a hlavně Evropa (samozřejmě včetně ČR) ztrácí svoji křesťanskou identitu a my křesťané svoji věrohodnost. Nedovedeme se pronásledovaných bratří potom účinně zastat. Pomoci jim tedy můžeme samozřejmě modlitbou, ale také svojí věrohodností a aktivitou. A to je moje osobní přání každému z Vás pro rok 2006: být svědky Kristovými, ať je na nás poznat, že jsme křesťané!

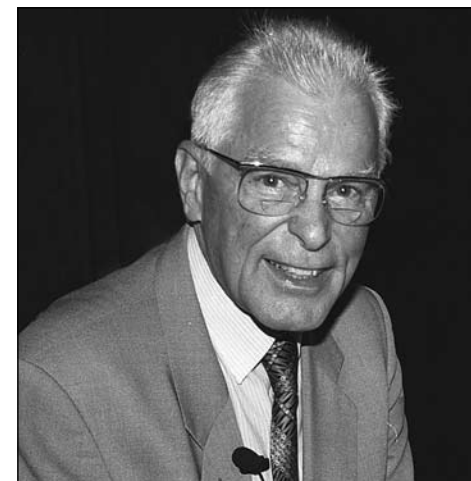
Ing. František Kopečný

Z vánočních a novoročních slov Hansjurga Stückelbergera

Milá rodino CSI,

Narození Ježíše v Betlémě se událo v tichu. A opravdový prožitek Vánoc, setkání srdcí s Ježíšem, je něco jemného, tichého a svatého. Boží přítomnost nás naplňuje tichou a čistou radostí. A to všechno je zranitelné a slabé jako světlo jediné svíce. Přejde vánek a plamínek zhasne.

Ale to se jen zdá. Ve skutečnosti vyrůstají z tohoto důvěrného setkání s narozeným Kristem neočekávané síly. Lidé naplnění poselstvím Vánoc mění a staví svět šířením Božího království více než Alexander Veliký nebo římská císařská dohromady. Také vy i já jsme toho denně účastní. Z tohoto tichého společenství s Bohem vyrůstají síly pro růst Jeho království uprostřed tohoto ubohého, násilnického a krvavého světa. Betlémské

Hansjurg Stückelberger

dítě umřelo na kříži, ale vstalo z mrtvých a je Pánem všech věcí.

Ze srdce děkuji nebeskému Otci, že vy, spojeni v jedné CSI rodině, v prosbách a přípravě k obětem spolu s ostatními věřícími a příznivci, šíříte dál Boží království. Také tento měsíc myslíme na Súdánce vracující se z otroctví. Potřebují pomoc k novému začátku, aby mohli stavět novou budoucnost. Bůh Vám žehnej za Vaše vánoční dary.

Až budete číst tyto řádky, budu mít za sebou již 75. narozeniny. Jsem tudíž rád, že jsem mohl řadu svých povinností předat své dceři Annette Walder-Stückelbergerové. Hlavním úkolem CSI i nadále zůstane pomoc obětem svaté války v Súdánu. Budou pokračovat také projekty, ve kterých CSI podporuje děti v nouzi.

Súdán

Půlměsíc v Aweilu bledne

Arabský velitel nemá žádné připomínky. Smíme si prohlédnout vlak, ale nesmíme fotografovat vojáky. Na střechách rezivějících vagonů, na žhnoucím slunci, stojí bez pohnutí vojáci v uniformách. Gunnar Wiebalck o této zkušenosti, kdy pracovníci CSI mohli na vlastní oči spatřit vlak, ve kterém byli převáženi otroci, píše následující slova.

Dostali jsme se k opuštěným vagonům, jež byly kdysi natřeny na žluto. Z oken vychází silný zápach a mračna much. Všude roste až po hlavu sahající plevel, který vychýlil tunová kola z kolejí a prorostl i rezavé plošiny vagonů. Mezi nárazníky se pokojně pase osel – příroda si vzala dráhu zpět. Nyní už nemůže Barbara Vogelová, učitelka z Colorada, udržet slzy: „Tímto vlakem byly odváženy ženy a děti,“ vzlyká, „jen si to představte, z koncentráku do otroctví, děti, malé děti!“

Obrázek: V tomto vlaku se ještě před nedávnem převáželi otroci na sever. (CSI)

Novou záležitostí bude podpora náboženské svobody v Evropě, její ochrana před silným působením ideologie islámu. Od tichého protestního pochodu v Curychu uplynulo již 30 let. Od založení Křesťanské mezinárodní solidarity 28 let. Spolupráce křesťanů z různých církví při pomoci pronásledovaným, vězněným a trpícím křesťanům nepředstavovala pro CSI nikdy problém. Činnost CSI by však bez Vaší laskavé, věrné a obětavé pomoci nebyla možná.

Pod ochranou Boží vcházíme do Nového roku. Boží službě a k Boží poctě chceme věnovat následujících 365 dní.

V srdečném a vděčném spojení s Vámi

Hansjürg Stückelberger

CSI postavilo návestí na červenou

Už pět let zde stojí tento vlak. Dříve lidé trnuli při děsivé představě, že se dá opět do pohybu. Srovnávali jej se železným hadem, který se plazil několikrát do roka krajinou a přinášel do okolí železnice, na den cesty východně i západně od své dráhy, smrt a pustošení vesnic. Vlak nepřijížděl sám. Jel krokem a byl doprovázen jízdními oddíly, které ve dne plenily a večer se vracely s uloupeným dobyt看, drůbeží, obilím, ženami a dětmi nazpět a dělily se o kořist s vojáky z vlaku. Neexistují žádné fotografie a nahrávky nářku a paniky otroků nacpaných do dobytčáků, jsou však svědectví příbuzných,

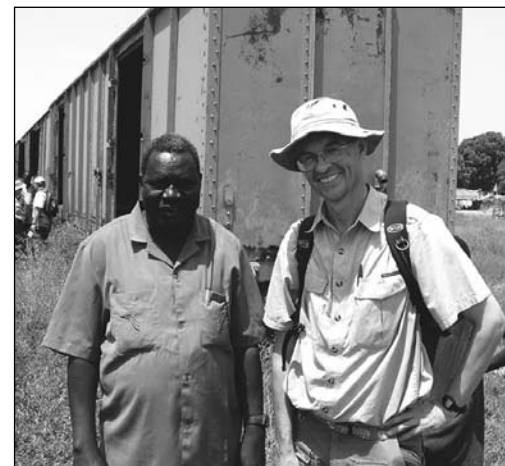
které jsme potkali němě žalem v troskách vesnic. Díky protestům CSI ve světě a dalším zastáncům lidských práv se podařilo dát vlakům červenou.

Šestnáct dětí odvečeno vlakem

Jeden člen amerického televizního štábu hovořil s Akolem Majokem, kterého odveklí lovci otroků v roce 1998 spolu se třemi ženami a šestnácti dětmi. „Mé děti strčili v Aweilu do vlaku a odvezli na sever,“ řekl Akol. „Přece se ale stal zázrak. Čtrnáct z nich jsem dostal zpět, z toho dvanáct pomocí osvobozovací činnosti CSI.“

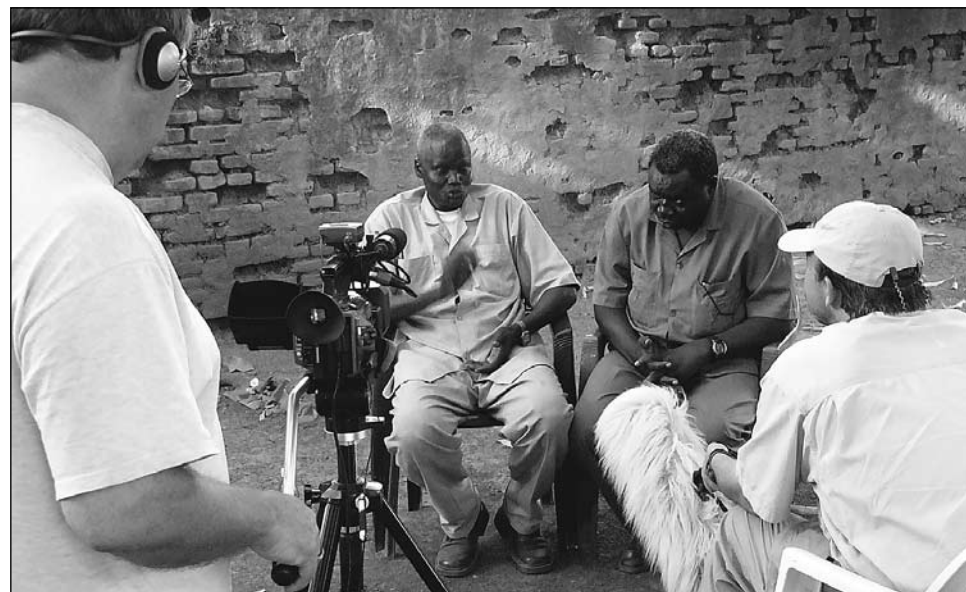
Mešity a miny

Ještě počátkem roku bylo nemyslitelné navštívit vojenské pevnostní město Aweil (leží v severozápadní části jižního Súdánu – pozn. překl.). Chartúm chtěl toto i další posádková města za každou cenu udržet a tak demonstrovat svou moc v celé zemi. Nyní, koncem měsíce října, zůstávají sice arabští vojáci stále zde, ale mírové dohody otevřely brány toho-

Zástupci CSI Angelo Marac a Gunnar Wiebalck před otrokářským vlakem (CSI)

to města. Přes nebezpečí min, umístěných v průběhu války před brány Aweilu, proudí do města tisíce afrických navrátilců. Vedle mešit, z nichž se amplionem stále ještě pětkrát denně ozývá „Alláh je mocný“, a škol koránu rostou chýše z prken, plastů a slámy.

Akol Majok líčí svůj příběh pro americkou televizní stanici. (CSI)

Nemocnice bez obvazového materiálu

Elizabeth Nyanut Angok nás vede bránou z vnějšku dobře zachované oblastní nemocnice. Hlavní sály nemocnice jsou však prázdné, přestože počet obyvatel Aweilu v posledních několika měsících vzrostl z asi 30 000 na dvojnásobek. Na nemocnici se zřejmě po podepsání mírové smlouvy v lednu 2005 zapomnělo. Chartům se necítí odpovědný za město, které musí Arabové do dvou let opustit. Nejsou zde ani pracovníci Mezinárodního výboru Červeného kříže, protože dohoda nepovoluje žádné přímé lety z Keni do Aweilu. Těch několik pacientů, kte-

Umírající pacient v aweilské nemocnici. Nedlouho po návštěvě CSI bohužel zemřel. (CSI)

Zničená studna v aweilské nemocnici (CSI)

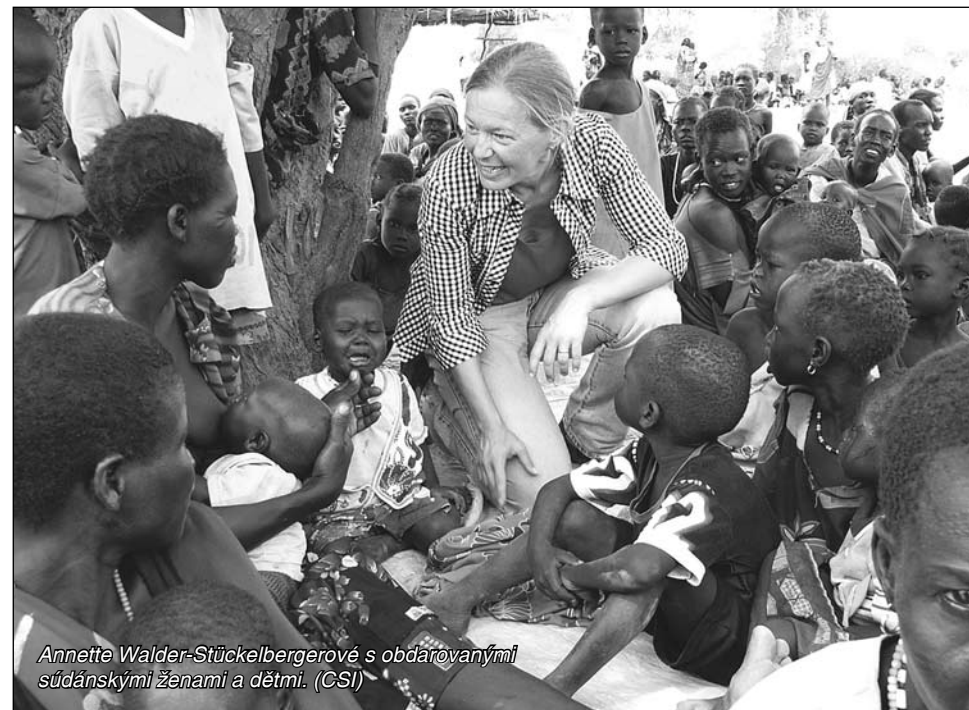
ré jsme viděli, neměli vesměs žádnou šanci na vyléčení. Pro malomocné zde není žádný obvazový materiál. Chybí i obyčejná voda. Pumpa na dvoře nevydává ani kapku. Elizabeth, která je ve skutečnosti účetní, však vkládá do naší návštěvy naději. V rukou drží seznam nejdůležitějších léků.

Hlad po Božím slově

Osmařicetiletý katolický kněz Angelo Agany Deng má problémy jiného rázu. Kostel svatého Jiří je na rozdíl od dřívějšíka přeplněný. Věřící jsou hustě vměstnání do lavic, místa ke stání jsou zcela využita, prostranství před kostelem je plné lidí, kteří se zpěvem připojují k slavení mše svaté. „Mám dnes v neděli dvě bohoslužby, ale moje společenství roste rychleji,“ říká kněz, který v Aweilu působí již tři roky. V tomto městě vychodil jako dítě základní školu. „Mým hlavním problémem je nedostatek alespoň trochu vzdělaných katechetů. Potřebujeme lásku světového křesťanstva. Nejen modlitby a prosby o Boží požehnání, ale také materiální pomoc.“ Dnes v neděli musí přetížený kněz pokračovat dále. Přesto se na nás obrací ještě jednou: „Prosím, přijďte zase na Vánoce. Chceme pokřtít více jak 500 nových členů společenství. Očekáváme zázrak Ježíšova narození, všichni přijdou do Aweilu, všichni. Naši lidé jsou traumatizováni válkou, a právě proto spoléhají na Boží Slovo.“

Pomoc CSI dorazila

Pracovníci CSI mohli v říjnu 2005 přiletět do strádající oblasti Bahr-El-Ghazal se 40 tunami pomoci nutné pro přežití. Celkově to v roce 2005 činilo již 20 000 humanitárních balíků „startovací pomoci“ a více jak 400 tun obilí. Na obrázku je nová výkonná ředitelka CSI Annette Walder-Stückelbergerová s obdarovanými na pozemku nemocnice podporované CSI ve Wanyjoku. Matky dostávají týdenní dávku Unimixu, potraviny bohaté na vitaminy připravené z cukru, obilí a sušeného mléka, pro podvyživené děti.

Annette Walder-Stückelbergerová s obdarovanými súdánskými ženami a dětmi. (CSI)

Je to díky Vám, naši milí dárci, protože tu pomoc umožnily Vaše štědré dary (z České republiky v uplynulém roce 500 000 Kč!). CSI Vám jménem zachráněných děkuje.

Otec Marco a škola pro navracející se otrocky

Krátce před Vánocemi jsme se v jižním Súdánu setkali s katolickým knězem Marcem Mangu Udilia. O něm, islámu i projektu školy, na kterém se CSI podílí, vyprávějí následující řádky.

Marco Mangu Udilia byl na kněze vysvěcen v roce 1985. Hovoří plynule šesti jazyky a dříve působil v jižní Itálii. „Hotovo,“ říká s úsměvem, když vylévá kbelík s vodou, kterou právě umyl latrínu.

První setkání s Kristem

Večer se mnou sedí otec Marco při světle

petrolejové lampy. Povolání od Ježíše bylo na tomto muži patrné již od malička. „Už můj otec chtěl být knězem,“ říká. „Ale válka v 60. letech mu to neumožnila.“ Jeho největším pokladem byla tehdy ilustrovaná bible. „Arabské milice přepadly a vypálily naši vesnici. Bibli jsem uschoval ve schránce v lese. Jako malý kluk jsem musel celé tři dny s obavami sledovat, zdali knihu neobjeví všežraví termiti. Tajně jsem obracel listy vzácné knihy a prohlížel si obrázky, protože jsem neuměl číst. Viděl jsem tam člověka, se kterým bylo zle nakládáno a který byl zabit. Chtěl jsem se na něj zeptat svého otce, ale neodvážil jsem se. Co jsem viděl v této knize, pohnulo mým srdcem. Jednoho dne jsem sebral odvahu a šel za svým otcem s otázkou: ‘Kdo je ten člověk, se kterým se tak zle zacházelo? Proč mu to udělali, proč?’ Tatínek mi řekl, že je to Boží syn, žádný zločinec, ale naopak nejdokonalší člověk, jenž kdy žil. Ta otázka ‘proč’ mi nedala pokoje. V červnu 1969 jsme byli s otcem ve městě Wáw a uviděli tam velký zděný

kostel. Na stěně kostela jsem znovu uviděl mně důvěrně známou postavu. Zeptal jsem se otce: 'Jste tu v domě toho muže?' Ano, byli jsme. Tehdy jsem se pevně rozhodl, že chci patřit k tomuto domu. Byl jsem ve Wáv pokřtěn. Studoval jsem v Rumbeku. Dne 6. ledna 1985 jsem byl vysvěcen na kněze. Dodnes jsem velmi šťastný, že jsem toto rozhodnutí učinil."

Co dělám, dělám pro Krista

Když hledal otec Marco smysl svého života, dostal přesvědčivou odpověď od Krista. „Podívejte se, co on pro nás udělal. Patřilo mu vše, byl Syn Boží, vše ho poslouchalo. A on přišel na svět, aby nás spasil. Přišel, aby nám dal návod pro smysluplný život zde na zemi a na jeho konci nás přivedl zpět ke svému nebeskému Otci. Copak jsme zde na světě proto, abychom naše životy promrhali nebo z nich měli legraci? Existence beze smyslu? Nebo jsme tu proto, abychom druhým pomáhali? Kristus musí být přítomen v mé práci, ve všem, co dělám, v mém srdci, v mých nohou. Jsem si úplně jistý, že ke každému, kdo věří v Boha, přijde jeho Syn, aby vykoupil jeho člověčenství a stal se částí Krista. Nalezne život zachráněný před zkázou, a potom i opravdové štěstí v budoucím světě."

Islám - žádné náboženství míru

Mají lidé pravdu, když říkají, že islám bude náboženství pokoje? „Zcela jistě ne,“ odpovídá otec Marco klidně. „Proč? Protože se ve světě rozšiřuje násilím. Dám vám jen jeden příklad. Muslimovi není dovoleno opustit své náboženství. Arabové říkají takovému odpadlíkovi 'murdad' a ten musí být zabit. A to přece není náboženství pokoje (ale to my dobře známe: pokoj je, ale jen pro muslimy a u nás dříve pro komunisty. Kolik lidí ještě touží po starých časech, kdy jim nic nescházelo – pozn. F. K.). Sám Muhammad šířil svoji víru mečem, což je také původ arabského slova 'islám' - znamená to podmanění. Já tě přemůžu, nejsi schopen nade mnou zvítězit, tak se mi poddej."

Může se považovat islám za náboženství, ve kterém není nikdo, kdo by nebyl donucen násilím? „Islám používá násilí,“ říká otec Marko. „A zde v Súdánu byly nasazeny potraviny jako zbraně. Když utečenci hladověli, řekl jim zástupce vlády: 'Dobrá, něco dostanete, ale napřed se musíte stát muslimy!' Sám jsem to zažil ve městech Wáv, Raja a Aweil. A stejné je to v nemocnicích. Léky dostanou jen muslimové. Ale skutečná víra musí vycházet z přesvědčení a ne z přinucení!"

Když přijde ramadán

Otec Marko, který mluví plynule italsky, je zcela přesvědčen o tom, že Evropa bude během příštích dvaceti, padesáti nebo nejpozději sto let muslimská. „Spousty muslimů táhnou v současné době do zemí jako Německo, Francie, Anglie a Itálie. Zároveň v Evropě umírá křesťanství. A s ním vymírá i křesťanská část obyvatelstva, která má stále méně potomků (nenechte se mást vyšší porodností ve jmenovaných zemích, na čemž se podílejí právě muslimští obyvatelé – pozn. F. K.), zatímco muslimové se rozmnožují stále rychleji (údaj z Německa - 4,8 dítěte na rodinu – pozn. F. K.). Sám jsem to zažil v Itálii. A navíc se stále více děvčat z křesťanských rodin v Evropě provdává za muslimy. Zpočátku to vypadá dobře. Ale potom přijde postní měsíc ramadán. Muslimský manžel může v tomto čase jíst až po západu slunce. Ale ouha! V žádném případě si nesmí vzít jídlo připravené nevěřícím, ale jen jídlo připravené muslimem. Jinak je celý půst v očích Alláha neplatný. A to vede nejpozději jeden rok po svatbě k napětí. Který muž by byl nadšen tím, kdyby celý měsíc nesměl jíst, co mu uvaří jeho žena. Muslim začne tlačit na svou křesťanskou ženu. Může přece jednoduše přejít na jeho víru, ne? A to je dobré vědět. Je to také základ toho, že i v samotné Evropě jsou ženy nuceny stát se muslimkami."

Škola pro vracející se otrocky

Na pobídku svého biskupa Macrama Gassise má otec Marco vést v Mayen Abun

Farář Marco Mangu Udilia (při vykládání pomoci CSI), vpravo vedle Gunnara Wiebalcka (CSI)

školu pro vracející se otrocky. „Bez takových škol by zde v jižním Súdánu muselo mnoho mladých odejít za vzděláním opět zpátky na sever, což se právě nyní děje. Mnoho z nich, až tisíce, odchází do Chartúmu a Abyei. Těch několik církevních škol, které zde jsou, nemůže vůbec stačit. A tak padnou navrátilci do rukou islámských organizací.

Jsou potom vychovávaní v islámu, učí se právu šaría. Proto je výstavba školy tak důležitá.

CSI podporuje školu v Mayen Abun, která bude mít i ubytovací zařízení, zdravotní středisko a kuchyň. I Vy se na její stavbě budete podílet svými dary.

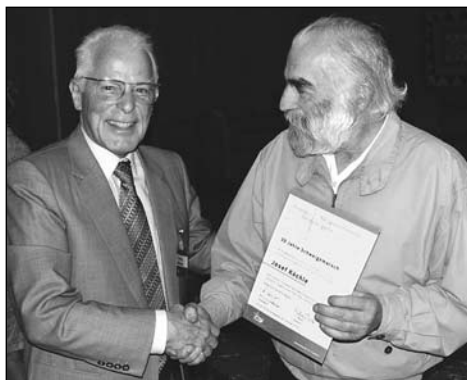
Z Otevřeného dne CSI v Curychu

Slavnostní akce, o které jsme již krátce informovali v minulém čísle zpravodaje, se konala 29. října 2006 v kapli sv. Anny v Curychu. CSI si připomněla významné 30. jubileum tichého protestního pochodu, který vedl pastor Hansjürg Stückelberger a který vedl k založení CSI o dva roky později.

Farář Dr. Petr Märki poskytl ve své promluvě pohled do dějin pronásledování křesťanů. Vycházeje ze slov evangelisty Matouše (10, 26-33) ukázal, že angažovanost CSI ve prospěch pronásledovaných pro víru má

biblické základy. Ježíš zdůrazňoval, aby se pletichy pronásledovatelů dostaly na světlo: „CSI se snaží o to, aby bezpráví pronásledovatelů vyšlo na povrch, a činí tak přesně to, co chtěl Ježíš, aby dělali jeho učedníci."

V tomto úsilí pro pronásledované a trpící bídou bude pokračovat Annette Walder-Stückelbergerová. Po svém otci převzala řadu povinností. Ke svému slavnostnímu uvedení do funkce řekla, že může tuto úlohu vykonávat „jen v důvěře v Boha a jeho neomezenou moc.“ Shromážděným a spolupracovníkům poděkovala za podporu a modlitby. Nové výkonné ředitelce CSI požehnal farář

Reverend Hansjürg Stüchelberger předává vzpomínkový diplom jednomu z účastníků tichého pochodu. (CSI)

Dr. Wilfried Künneth z německé CSI.

Mezinárodní prezident CSI Hansjürg Stüchelberger poukázal na nové poslání CSI v evropských zemích, které islám označuje za „dům války“. „Dlouhodobě vidíme v militantním islámu nebezpečí pro náboženskou svobodu v Evropě. (...) Dokonce i umírněný muslim profesor Bassam Tibi prohlásil, že

demokracie a šaría se snášejí jako oheň a voda. Proto se zde pro nás nabízí především úloha přinášet informace a touto otevřeností se dlouhodobě podílet na ochraně náboženské svobody v Evropě.“

Ve výmluvné zprávě, doplněné působivými snímky, hovořili o aktuální situaci v Súdánu John Eibner a Gunnar Wiebalck.

Jako host na konferenci vystoupil profesor Günter Rohrmoser s přednáškou „Význam křesťanského dědictví pro Evropu“, jehož v koreferátu doplnil Herbert Meier, člen Mezinárodní rady CSI. Shodli se na velkém významu tohoto dědictví pro Evropu a její kulturu.

Profesor Rohrmoser přivítal nové poslání CSI pro Evropu. Citátem z Hegela zdůvodnil, proč je křesťanství „největší revolucí světových dějin“. Evropa děkuje za svou „jedinečnou dynamiku“ vzkříšení Ježíše Krista, díky němuž Evropa sama sebe obnovila. Shrnutí a podtrženo: „Bez křesťanství by nebylo Evropy,“ zakončil svůj referát profesor Rohrmoser.

Farář Wilfried Künneth pronáší slavnostní slova k uvedení Annette Walder-Stüchelbergerové do její nové služby. (CSI)

Krátké zprávy k modlitbě a zamyšlení

„A můžeme na vás být hrdí v církevních obcích pro vaši stálost ve víře při všech pronásledováních a souženích, která snášíte.“
2. list Soluňanům 1,4.

OSN

Organizace spojených národů vyhlásila 2. říjen „Dnem za zrušení otroctví“. V řadě zemí se však mnoho lidí v otroctví nachází. Desetitisíce lidí jsou stále drženy v otroctví v islámském severním Súdánu, podobně i v Mauretánii, Indii, Pákistánu, Brazílii. Ve formě „sexuálního otroctví“ i v západních zemích.

Vietnam

Dne 21. srpna 2005 vyprovokovaly úřady v okrese Son Hai dav, který pak vypálil dům kazatele Dinh Van Hoang. Nebyl to zdaleka první případ. Koncem července lehly popelem v sousedním okrese Son Tinh domy deseti křesťanských rodin.

Dne 17. září 2005 byl na svobodu po

mezinárodních protestech propuštěn farář Than Van Truong. Komunistické úřady ho pro jeho víru v Boha držely téměř rok v psychiatrické léčebně.

Kuba

Marxistický režim Fidela Castra tvrdě utlačuje domácí církevní společenství. Podle zákona z 22. září 2005 musejí být kostely jednoho vyznání od sebe vzdáleny nejméně dva kilometry, domácí společenství se mohou scházet nejvýše třikrát týdně, a to jen ve staré novověké době. Navzdory tomu roste na Kubě trvale počet věřících.

Indie

Ve městě Indole ve svazovém státě Madhjadpradéš byli 4. září 2005 zadrženi dva křesťané – David Atul a Antar Singh. Bylo jim vyhrožováno upálením, budou-li se i nadále účastnit bohoslužeb misionářů, kteří se také obávají napadení.

Ve svazové státě Rádžasthán byl schválen tzv. anti-konverzní zákon. Chce-li někdo přestoupit od hinduismu k jinému náboženství, potřebuje od úřadů zvláštní povolení. V dalších čtyřech státech se již uvádí zákon do života.

Ve vesnici Vikaria ve státě Bihár byl hinduistickými extrémisty napaden farář Augustine Jebakumar a další věřící. Sedm jich bylo těžce zraněno. Důvodem útoku byla žádosť faráře o klid. Církevní společenství bylo rušeno hlasitými projevy nedaleko stojících hindů.

Dne 23. října byli ve svazovém státě Gudžarátu přepadeni evangelický farář Dattu Daulat, jeho žena a také řidič jejich vozidla. Farář je dosud v nemocnici. Zločin spáchali radikální hinduisté z extrémistického hnutí RSS.

Nigérie

Ahmed Abdullahi, konvertita ke křesťanství, původně islámský duchovní, prohlásil:

Farář Truong s manželkou (C. D.)

Ahmed Abdullahi se svojí ženou (C. D.)

„Když se jim (islamistům) podaří mne zabít, vím, že to bude požehnání a zisk umřít pro Krista. Nebojím se. Kristus je můj Pán. Dá mi sílu všude tam, kde budu zvěstovat jeho přítomnost.“ Podobnou statečnost projevuje i konvertita Sardauna Ana Ruwa Sashi z islámského svazového státu Niger.

Farář Yakubu Pamkza prohlásil: „V posledních letech bylo zavražděno mnoho lidí, viděli jsme hořet kostely. Naši přátelé pro spasitelské dílo Ježíše Krista nám pomáhají překonat tyto traumatické události. Musíme totiž přežít i tuto krizi.“

Ve svazovém státě Kano byl 4. srpna 2005 stržen evangelický kostel. Podle faráře Michaela Agbahima k tomu došlo na základě příkazu ministerstva životního prostředí.

Irák

Ve svěrací kazajce šaríi

Dva a půl roku po pádu Saddámovu režimu souhlasilo téměř 80 % obyvatel Iráku s návrhem nové ústavy. V druhém článku dokumentu je islám prohlášen za „jeden z hlavních zdrojů zákonodárství“. Tímto se v Iráku schyluje k nastolení islámského práva šaríi. Pro ženy a křesťany to bude mít vážné důsledky.

Egypt

Dne 21. října 2005 demonstrovalo 5 000 muslimů před koptským kostelem v přístavním městě Alexandrii. Zfanatizovaná masa se nakonec dopustila násilí. Zabila 4 lidi, 80 zranila a poškodila sedm kostelů.

Dne 30. května 2005 bylo 100 kilometrů jižně od Káhiry uneseno koptské děvče Mariana Rezk Shafik Attalah. Úřady neudělaly nic pro vyšetření jejího zmizení.

Muslimské bratrstvo, které založil v roce 1928 Egyptan Hassan al-Banna jako organizaci bojující za vytvoření islámského božského státu, získalo v listopadových volbách dvojnásobek hlasů proti volbám minulým, a to i přesto, že prezident Husní Mubárak organizaci zakázal.

Pákistán

V září 2005 byla ve městě Rawalpindi nedaleko hlavního města Islámábádu unesena dvanáctiletá Sara Tabasum. Aby ji donutili přestoupit na islám, znásilnilo ji 16 mužů. Po čtrnácti dnech se jí podařilo utéci. Po pachatelích není ani stopy. Svaz všech pakistánských minorit (APMA) žádá po úřadech plné vyšetření. Unesena byla také dvaadvacetiletá katolička Ripqa, která byla po znásilnění několika muži nucena k přijetí islámu. Iniciátorovi činu Muhammadu Kashirovi se velmi snadno podařilo uprchnout spravedlnosti. Policie nepodnikla nic pro jeho zadržení.

Když se po svržení monarchie v roce 1959 dostala k moci sekulární strana Baas, kterou později ovládl diktátor Saddám Husajn, získaly irácké ženy na rozdíl od žen v ostatních islámských zemích určitá práva. Mohly si svobodně vybírat manžela a rozvod byl možný nejen podle práva šaríi, ale také na základě rozhodnutí civilního soudu. Avšak brzy po pádu Saddáma Husajna v březnu 2003 byly ženy vměstnány do korzetu předpisů práva

Protestní karta

Sender (odesílatel)

12,- Kč

His Excellency
President Jalal Talabani
President of the Provisional Government
Presidential Palace
Baghdad
Iraq

šaríi. Nejdříve to americká okupační správa zablokovala, ale po převzetí vlády Iráčany v srpnu 2005 se karta obrátila. Nová vláda prezidenta Jalala Talabaniho uplatňuje islám

jako „hlavní zdroj zákonodárství“. Tímto jsou dveře, či spíše brána, pro zavedení předpisů šaríi otevřeny. Zvláštní dohlížecí úřad převzal islámský soudní dvůr.

Dopad pro křesťany

Nejen ženy, ale i křesťané budou pod islámským právem šaríi diskriminováni, což je typické pro islámské země. Od léta 2003 do září 2005 bylo v Iráku zabito 300 křesťanů a více jak 25 kostelů se stalo cílem bombových útoků. Kvůli obavám opustilo Irák v roce 2004 již 50 000 křesťanů. Po zesílení účinků islámského práva šaríi lze očekávat exodus zbývajících asi 800 000 iráckých křesťanů. Přesto zůstává naděje na možnou úpravu nové ústavy. V říjnu 2005 proběhly volby do nového iráckého parlamentu, kde mají zasednout zástupci národních skupin a náboženství. Ten bude zmocněn k předložení návrhů na změny během 4 měsíců, podle kterých budou moci jít k volbám ženy ještě jednou.

Irácký prezident Jalal Talabani (Keystone)

Your Excellency,
We are dismayed to hear that, according to Article 2 of Iraq's new Constitution, Islam is to become "a main source of legislation". If Sharia is applied, the position of Christians in your country will be seriously compromised. As in other Arab countries, Sharia will lead to discrimination in many areas of life of non-muslim citizens. Our Christian brothers and sisters make up an important part of civil society and can help your country on its way to democracy. The Christian part of your population will live in a state of servitude; much needed human resources to build a new Iraq will be stifled.
We are afraid that a great number of Christians will decide to leave Iraq because their families will not feel safe in their country. We call on your government to revise Article 2 in harmony with the principles enshrined in the United Nation's Universal Declaration of Human Rights.
Yours sincerely and respectfully,

Place, date (Místo, Datum)

Signature (Podpis)

Jsmo znepokojeni tím, že podle Článku 2 nové irácké ústavy se islám stane "hlavním zdrojem zákonodárství".

Při uplatnění islámského práva šaría bude postavení křesťanů ve Vaší zemi velmi ohroženo. Šaría povede k diskriminaci neislámských občanů v mnoha oblastech života. Naši křesťanští bratři a sestry jsou důležitou součástí občanské společnosti a mohou Vaší zemi pomoci na cestě k demokracii. Křesťanská část populace bude žít v druhořadém postavení a mnoho lidských zdrojů potřebných pro budování nového Iráku bude ztraceno. Obáváme se, že mnoho z nich se rozhodne zemi opustit, protože nebudou mít ve své zemi pocit bezpečí pro své rodiny.

Vyzýváme Vaši vládu k revizi Článku 2 v souladu se zásadami Deklarace lidských práv OSN.

S úctou a respektem.

Dopis P. Jana Meda z 15. listopadu 2005

Drazí přátelé a krajané,

čas utíká moc rychle a už se blížíme k době adventní. Už jen skok a budeme cítit vánoční náladu. Ta nám připomíná, že Bůh nás má rád a že i když se někdy zamračí, když si děláme po svém, zase se vyjasní a Bůh nám pomáhá vyhrabat se z té jámy, ve které jsme se našli. On je dobrý.

Minulé století zasadilo lidstvu hlubokou ránu dvou hrozných válek a spoustu jiných těžkostí. Vy jste prožili úzkosti v čase totality a pronásledování. Všecko přešlo, ale musíme se držet Pána Boha, chceme-li najít lepší cestu.

Ani zde to nebyl ráj. Chudoba, vydírání, vraždy a vykořisťování chudých a nevinných byly na denním pořádku. Ztratili jsme násilím devět kněží, ale přes to vše se obracíme s důvěrou k nebi, vždycky přijde jaro a celý svět se znovu zazelená.

Snad se ptáte, co jsme vykonali zde na severovýchodu Indie. Mohl bych odpovědět takto: NIC a ZÁZRAKY. Bůh stvořil celý vesmír z ničeho. Když v roce 1922 přišli první salesiánští misionáři do velké asámské oblasti, bylo zde kolem stovky katolíků (úředníků nebo vojáků). Uplynulo jen osmdesát let a máme zde v téže oblasti rozmístěno jedenáct diecézí. Naše (poslední) vlastní má kolem 80 000 katolíků, kněží a sestřiček všeho druhu, školy nacpané dětmi a střediska sociální práce na každém místě. Nepotřebujeme již pomoc duchovních z jižní Indie. Naopak posíláme své misionáře do Afriky i Evropy, kde není dostatek duchovních povolání. Není to ZÁZRAK? Evropanů jako já je zde asi deset a čekáme, kdy nás Pán Bůh zavolá. Ale půjdeme rádi. Bůh zde zakotvil.

Už před Vánocemi Vám slibuji, že se budu za Vás modlit, aby Vám naše Božské dítě dalo celou svou lásku a dary, které potřebujete. Pomáhejte ještě našim dětem. Panna Maria je s Vámi. S Bohem.

Váš upřímný krajan J. Med SDB

Otec Jan Med

Indie - Misionář

Následující řádky zpravodaje budou patřit závěrečné části vyprávění otce Jana Meda, českého misionáře v Indii. Text již pojednává také o jeho současném působení v indickém Imphálu ve státě Manipur, proto je doplněn fotografiemi, poznámkami a komentáři, jež zahrnují zkušenosti českých návštěvníků z nedávné návštěvy otce Meda v Indii.

Severovýchodní misie

Když jsem přišel do Imphálu, byl rektorem otec Sebastian. Přivítal mne. Začal jsem pracovat jako katecheta a farářův pomocník. Chlapcům a kostelu se věnoval otec Mylady. Ten ale brzy odešel jako misionář do Jižní Ameriky a já šel na jeho místo.

Začal jsem kontaktovat rodiny ve městě, učit katechismus ve škole a pomáhat ve farnosti. Protože práce nebylo moc, navrhl jsem, že bych se mohl podívat do údolí Khou-pum, které patřilo do farnosti Tamenglong. Otec Mariaselvam, tamenglongský farář, to považoval za složité. Když mne o to požádal provinciál, byl jsem potěšen a stalo se to mým hlavním úkolem. Chodil jsem většinou pěšky. Doprovázel mne katecheta. Navštívili jsme již existující katolické vesnice Tanagong, L. Khounou, Laimatak, Lamdan, Kokodang a Ichum. Pracovali jsme také v dalších vesnicích jako Gaidimjang, Satudai. Byl jsem šťastný, že mohu dělat tuto misionářskou práci a že bez potíží mohu chodit po těchto horách a údolích, často cestou necestou. S pomocí Boží se tam mnohé vykonalo.

Rok 1976 mi přinesl opět změnu. Až doposud byla moje hlavní činnost soustředěna v imphálském údolí a v oblasti Bishenpur Khou-pum. Bylo tam co dělat a já jsem byl šťastný. Časem ale narůstaly jurisdikční problémy mezi mým apoštolátem a farností. Otec Ngamkhuchung byl poslán do Khoumpumu vyhledat nové místo pro centrum. Tak mi zůstala jen práce v oblasti Imphálu.

Protože jsem už nemohl pokračovat na horách a v okolí Imphálu toho nebylo tolik na práci, požádal jsem provinciála, aby mne poslal do rozlehlé oblasti farnosti Mao. A tak jsem byl vyslán jako asistent tamějšímu farářovi, protože tato velká oblast vyžadovala více péče. Byla rozsáhlá a složitá pro cestování, protože zde nebyly silnice a cesty byly příkré a namáhavé.

Farářem v Mao byl otec Nedumala a kaplanem otec Sebastian. Brzy jsem se s nimi sešel a společně jsme navštívili všechny vesnice. Bylo mi jasné, že se musím lépe poohlédnout po oblasti Maram - žijí tam kmeny Mao, Poumai, Maram, Lengmei a Zemei smíšené s dalšími. Otec Sebastián byl spíše zaměřen na maoské a poumaiské vesnice, zatímco moje část byla v západní části farnosti. Omezil jsem se na hory kmenů Maram, Lendmai a Zemei. Bylo to také přání faráře a dělba práce byla zcela přirozená.

Ale Senapati a Maram se velmi liší od Mao a jsou daleko, takže jsem považoval za lepší usadit se v Senapati. Než se Indie osamostatnila, byl centrem oblasti Karong. Toto místo ale nebylo vhodné pro větší město. Proto bylo stanoveno, že budoucí centrum oblasti bude v Senapati.

Prozíravý otec Matthew Tharakan viděl budoucnost v rozvoji Senapati a požádal obec o kus země pro budoucí misionářské centrum. Půda byla ochotně přidělena, ale dlouho se na ní nic nestavělo. Zpoždění ve výstavbě misionářského centra donutilo obec, která byla pod tlakem vlády, aby přidělila část plochy na výstavbu vepřína. Když jsem dorazil na místo a žádal o pozemek, byl již zmenšen o místo pro vepřín. Ale úřady byly vstřícné a přislíbily, že pokud dá obec pozemek jiný, nebude požadovat nic z pozemku pro misii. Vesničané nabídli vládě jiný pozemek, a tak jsme dostali celý původně přidělený kus země. Ale bylo potřeba začít a dát věci do pohybu. Šlo to dobře.

Když jsme se rozhodli postavit centrum

v Senapati, přišli nám katolíci z Karongu nabídnout pomoc. Postavili kůlnu pro školu (*v publikaci je její stará fotografie a sám otec Med bydlel rovněž v bambusové chýši; dokáží z bambusu postavit rychle vrchní stavbu, podlaha je udusaná hlína a střecha došková – pozn. F. K.*) a další pro ubytování. Bylo třeba ihned zahájit vyučování. Pro kněze byla postavena malá chýše v sousedství. První primitivní stavby byly dokončeny, ale nemohli jsme zůstat sami v divočině. Salesiáni nemohou bydlet v poušti. Plánovali jsme základní školu i s ubytováním a stravováním. Prvním učitelem, kterého jsme sehnali, byl Ojha Francis Yonzon, jenž byl sedmnáct let jezuitským bratrem, ale oženil se a pracoval v několika školách v okolí Imphálu. Byl rád, že bude pionýrem a chopil se příležitosti v Senapati. On a jeho žena Albina byli první učitelé v Don Bosco Senapati. Chtěl jsem začít se dvěma třídami, ale našel jsem další nepálskou učitelskou rodinu v Kalahaparu. Byli tam zaměstnání v soukromé škole, ale nebyli spokojeni s vedením. Tak jsem se rozhodl přijmout pana Petera Chettrise a jeho ženu Agnes. Otevřel jsem pro ně další dvě třídy. Všichni učitelé byli zkušení a schopní zvládnout čtyři třídy. Francisova rodina měla na starosti školu, Chettrisovi ubytování. A já jsem byl volný pro cesty po vesnicích. Oblast kolem Senapati byla rozsáhlá a těžko přístupná. Často jsem opouštěl centrum na několik dnů a chodil na dlouhé cesty, vše pěšky. Kolem silnice (*V textu honosně nazývaná highway, ale u nás tak špatné silnice už nelze téměř vidět – pozn. F. K.*) ležely vesnice Dilikunou, Karong, Ramlong, New Maram a Maram Bazar. Ve vnitrozemí se nacházely vesnice Sangkhumai, Willong a Thuyeng. Kolem břehu řeky pak Rajamai, Oklong a Maryam. Všechny jsme navštěvovali s katechetou, věnovali se i těm nejmenším dětem, pomáhali jim se zpěvem a zábavou. Rádi přicházeli a byli velkou pomocí.

Naším záměrem bylo hledat nejchudší děti, které v oblasti převažovaly. Oblast byla zcela nerozvinutá. Lidé měli dost jídla, ale na vzdělání jim nezbyvaly prostředky. Oblast

Maram byla již před mým příchodem evangelizována otcem Peterem Bianchim. Do mého příchodu byla součástí farnosti Mao. Vedle Kuki a Nepálců ji obývaly různé kmeny - Mao, Poumei, Maram, Lengmei, Zemei. Vesnice kmenů Mao a Poumei byly rozmístěny kolem silnice a snadno dostupné. Byly na tom také lépe ekonomicky a vzdělanostně než ostatní. Kraj Maram si vyžadoval pozornost. Ležel na obou březích řeky, ale neměl slušné cesty. Vše bylo dostupné jen pěšky. Těsně před mým příchodem byla celá oblast reorganizována a vedení se z Karongu přemístilo do Senapati.

V roce 1977 bylo Senapati vesnicí na návrší nad řekou na jejím pravém břehu. Z dnešního města tehdy ještě nestálo nic. Na vršku bylo sídlo místní správy obklopené sotva dvanácti domky úředníků kolem pošty. Další domky, kanceláře a dílny rostly jako houby po dešti. Nyní zde bydlí několik kmenů. Vzhledem k tomuto osídlení je naše škola na dobrém místě, stranou od města a na tichém místě proti radnici.

Dalo nám moc práce napojit cestu na silnici (*Tou krkolomnou cestou jsme jeli a otec Jan barvitě líčil, jak ji s chlapci kopal: „Nebyly tu ani stromy, tamty jsem sázel... ne, tyto už ne.“ – pozn. F. K.*) Tři roky jsme učili v bambusové chýši. To ale nemohlo trvat věčně. Přibývaly další třídy. V roce 1979 jsem se dověděl, že biskup Abraham dostal finanční pomoc pro ošetřovny několika vesnic. Požádali jsme o jednu a dostali jsme peníze na stavbu větší ošetřovny a bydlení pro zaměstnance. Bylo to postačující pro sestry a dokonce s malými úpravami pro základní školu.

Brzo jsme začali plánovat velký domov pro chlapce a větší školu pro obec. A jelikož úřady přispívaly, pokračovali jsme v díle. Vedle domova a fary stál farní kostel. Ten později sloužil ubytováním, když jsme pro farnost postavili větší (*oběma nás otec Med s hrdostí provedl – pozn. F. K.*). Podobně jako v ostatních farnostech byla nezbytná pomoc sester. Pečovaly o děvčata a pomáhaly ve škole i ve farnosti.

Při návštěvě v Evropě jsem dostal příslib,

že nám přijdou na pomoc sestry salesiánky. Když z toho sešlo, obrátili jsme se na sestry Misionářky Panny Marie, Pomocnice křesťanů. Ty souhlasily a poslaly sestry v roce 1980. Pomáhaly ve škole. Začali jsme se stavbou domova pro děvčata. Sestry pomáhaly i s farním apoštolátem. Označili jsme pro ně pozemek v dolní části poblíž potoka a velký svah kolem vodovodu. Začaly také s krečovstvím, to ale bylo později omezeno, protože děvčata vyžadovala spíše základní vzdělání.

Nakonec jsme se s Boží pomocí pustili do stavby farního kostela. Jelikož byly peníze, pokračovali jsme ve vylepšování a rozšiřování. Snažili jsme se nebourat a stavět vše ve shodě se skromností a estetikou. S kostelem jsme měli problémy. Chtěli jsme jej postavit ve městě nad hřištěm. Požádali jsme radnici o místo pro kostel, ale měli jsme několik dnů počkat. Když jsme protestovali, řekli nám, že jsou ochotni nám dát jiný pozemek přímo nad hřištěm, o který se ale máme podělit s baptisty. To však nešlo, protože stavět dva kostely vedle sebe, by bylo pohoršením pro lidi. A tak jsme se rozhodli stavět na svém pozemku na stávajícím místě nad řekou. Toto lepší řešení nám ovšem přineslo komplikace při stavbě, protože místo bylo těžce přístupné. Ani přístupovou cestu od města nebylo snadné vybudovat.

Na svařování příhradové klenby kostela jsme pozvali bratry salesiány z Kalkaty. Největší problémy byly s malou kopulí nad střechou. Byla svařena v Kalkatě, ale pro montáž bylo třeba jeřáb. Ten se ale na stavbu nemohl dostat. Tak bylo jedinou možností postavit bambusové lešení a pomalu ji zvedat vlastními silami a přivařít ji k podvalům. Byla to velmi riskantní operace, ale zvládli jsme to. Vše vypadalo lépe, když jsme všude kolem vysadili stromy.

Pokud se týká církevní organizace, byl jsem do roku 1980 kaplanem faráře v Punanamai (Mao). Když nastoupil nový biskup Joseph Mittathany, rozhodl se zřídit farnost Senapati. Já jsem se stal jejím prvním farářem. Ale činnost byla stejná. Byl mi dokonce prominut slib věrnosti obvyklý při uvedení fa-

ráře. Myslím, že to bylo v pořádku, poněvadž bylo vše děláno v dobré víře.

Jako salesiáni jsme se věnovali přirozeně mladým v oblasti Mao-Maram. Nebyl rozdíl mezi jednotlivými kmeny. Starali jsme se o všechny a oni měli také společné zájmy o školy a domovy. Nás zajímaly hlavně chudé děti. Vycházeli jsme z toho, že povznesení chudých dětí povede ke snaze lépe situovaných rodin poslat děti také do školy, aby nezůstaly pozadu za chudými. Když jsme přišli do vesnice, ptali jsme se po vdovách a chudých lidech. Jejich děti jsme brali bez poplatků (*státní školy prakticky nejsou, nebo mají špatnou úroveň, ale i v nich žáci musejí platit za školní uniformu, učebnice a pomůcky, což bylo pro tuto vrstvu rovněž nedostupné – pozn. F. K.*). Zdůrazňovali jsme také potřebu vzdělávat děvčata, což bylo v této oblasti zcela zanedbáno. Školné jsme se snažili držet co nejnižší. Domovy byly asi pro 250 dětí. Třetina byla zcela zdarma, zbytek platil alespoň část. Měli jsme zájem poskytnout vzdělání co nejvíce dětem. To bylo zásadou Msgr. Morrowa z Krišnagáru (Západní Bengálsko): lépe investovat do dětí a rozvoje lidských zdrojů než do struktur.

Sestrám jsem stanovil mírný průměrný poplatek za každé děvče v domově. Sestry požadovaly po rodičích, aby vždy platili alespoň něco. Tak mohly zajišťovat ubytování a stravu i pečovat o dům. Žili jsme chudě, ale nestrádali. Drželi jsme si zeleninová políčka a snažili se co nejvíce zásobovat sami.

Vesnice jsme navštěvovali pokud možno pravidelně. V suchém období jsem na cestách trávil většinu času. Ale když přišel monsun, věnoval jsem více času škole a domovům. Poté, co jsem dostal kaplany, chodili po vesnicích rozestých kolem řeky Barak většinou oni.

Jsem vděčný učitelům, kteří působili v Senapati, i svým kaplanům, kteří pomáhali jak ve škole, tak ve farnosti. Nehledě na naši snahu vydat ze sebe to nejlepší, vloudily se občas i horší věci.

Ve skutečnosti byly děti docela hodné a my se snažili být milí a ohleduplní. Ony také

věděly, že takhle by s nimi sotva kde zacházeli. Také jsme usilovali o pěstování morálních a náboženských hodnot. Denní mše a svátky byly slaveny důstojně. Pravidelně jsme se modlili a hodně zpívali. Promítali jsme často i náboženské filmy. Všichni představení se snažili věnovat dětem a pěstovat v nich příklad náboženského cítění.

Co měly nejraději, bylo zpívání. Byly v něm vzorem pro naše další domovy a školy. Všechny náboženské svátky a oslavy byly doprovázeny čtyřhlasným zpěvem. Sbor ze Senapati reprezentoval provincii v Bombaji při národní oslavě stoletého výročí Dona Bosca v roce 1988. Náš sbor také nazpíval sadu kazet „All You Hills“.

Obcházení vesnic bylo pro mne opravdovou radostí, protože jsem se dostal do styku s lidmi, kteří k nám patřili a byli pro nás také velmi prospěšní. Nikdy jsem si na své cesty nebral žádné jídlo. Lidé nám dávali, co měli nejlepší. A my jim ukazovali, že jsme šťastní z toho, co nám připravili. Byly s námi obvykle skupiny chlapců a děvčat, aby nás doprovázely na našich dalekých cestách po vesnicích. Katecheta a odrostlejší nesli skříňku s mešními potřebami a něco malého na spaní. Všichni cestou zpívali a tak bylo

pořád veselo. Vesničané už čekali na náš příchod. Celá komunita nás vítala u vchodu do vesnice. Vždy se o vše postarali a podělili se s námi o vše, co měli. V zimě byly noci chladné, ale malý ohýnek dával teplo. Když jsme navštívili malou vesnici, přicházeli jsme obvykle navečer. Přespali jsme a ráno slavili mši. Po jídle jsme odešli do další vesnice. Ve větších vesnicích jsme pobýli často dvě noci, abychom dali příležitost ke zpovědi a udělování svátostí.

Zpovídání pro mne bylo velkým problémem kvůli jazykové bariéře a chování lidí. Později jsem lidem v Evropě líčil, jak také může zpověď vypadat. Usadím se ke zpovídání a přijde stará paní a se zjevnou lítostí mi řekne všechny své hříchy. Ale já nerozumím ničemu, co říká. Když skončí, řeknu jí pár slov v jazyku Manipuri nebo jiném, který trochu znám. Ale ona jistě nerozumí tomu, co jí říkám. Nakonec jí dám rozřešení a ona odchází šťastná. Pán vše řídí správně. Copak může někdo znát všechny jazyky a rozumět, co lidé říkají? Je zde však dobrá vůle a lítost nad hříchy. Proto lidé přicházejí ke svátosti smíření a Bůh to ve své dobrotě vše srovná. To je tajemství víry.

Obdivujeme, že Ježíš dal odpouštění do modlitby Otče náš a často to zdůrazňoval. Dal nám dokonce příklad odpouštění nepřátelům z kříže.

Farnost se rozvíjela po celém okolí. Organizovali jsme stavbu kostela a školy ve vesnici Dillicunnoo, převzali putovní malou školu otce Daniela v Maramu, ze které je nyní plně kvalifikovaná kolej (*spali jsme tam čtyři noci a cítili jsme se velmi dobře mezi vzdělávající se mládeží, která se opravdu měla čím chlubit – pozn. F. K.*). Podporovali jsme školy

Kostel v Senapati s kopulí ze vzpomínek otce Meda (CSI)

pro děti ve vesnicích Karong a Willong. Pokud se týká rozšíření farnosti, zkoušeli jsme proniknout do sousedních oblastí. Byli jsme v Kullen a mluvili s mládeží, ale projevíli se jako baptisté a zabránili nám v dalším vstupu do vesnice. Katecheta nepochodil ani ve vesnicích oblasti Chaccka, protože tyto skupiny hledaly jen prospěch a neměly proto zájem o evangelizaci. Přesto jsem přijal alespoň několik jejich dětí do domova.

Zvláštní pozornost jsme věnovali vesnici v Maram Khullen. Ojha Raphuba tam zůstal s celou rodinou po dva roky a získal mnohé a oblast se stala převážně katolickou. Řídili jsme se systémem přijmout všechny a následně prohlubovat jejich víru. Později, když jsem odešel, byl systém změněn a křtěni byli jen dobře vzdělaní katechumeni. Tak jsme přišli o mnohé, kteří by nás jinak následovali. Ale nařízení nelze obcházet. Je ale otázka, co může být někdy lepší? Lidé nesnadno chápou zdůvodňování víry jako první křesťané. Napřed víru přijmou a potom jsou postupně vzděláváni. Ale je tento proces někdy u konce? Proto máme tolik knih.

Služba hudbě

Nikdo nezapomene na to, co měl rád, co rád poslouchal i dělal za mlada. Nejsou-li tyto pocity zrovna vrozeny, jsou jisté obyčejně, se kterými začneme už v raném dětství. To byl můj případ. Moje matka měla ve zvyku prosvětlovat svou každodenní práci zpěvem zbožných písní. Na našich setkáních se vždy zpívalo za doprovodu harmoniky. Každá společenská událost byla spojena s hudbou, orchestrem nebo kapelou. Hudba byla všude. Tichá mše pro nás ani mši nebyla. Naše hudební projevy byly jednoduché a „bohemian“ znamená také nekonvenční zpívání.

Také v našich salesiánských domech byla zpěvu přikládána velká důležitost. Měl jsem to rád. Jednoduché nápěvy, lehká hudba, sbory a dokonce i polyfonie byly běžné. Není divu že jsem se jako dítě modlil zpívaje, protože můj hlas se mi při zpěvu zdál lepší. Můj hlas byl drsný a trochu níž položený. V posledních

letech svého aspirantátu jsem se mohl učit na harmonium. Na dechové nástroje jsem totiž neměl dech.

Po ukončení aspirantátu už nebyla příležitost k muzicírování ani v noviciátu ani při studiu filozofie. Když jsem ale působil jako asistent noviců, opět jsem dostal příležitost hrát na harmonium, protože tu nebyl nikdo, kdo by je doprovázel při zpěvu. Na teologii v Šilaungu jsem byl vybrán za hlavního varhaníka a doprovázel jsem i slavné mše. Také jako rektorovi v Tirupatturu mi harmonium dobře posloužilo. Otec Comandu, katecheta, byl dobrý zpěvák a vedl sbor. Já jsem je doprovázel na varhany. Společně jsme chlapce povzbuzovali ke zpěvu a zpestřovali tak život v aspirantátu.

S hraním jsem přestal, když jsem se stal provinciálem. Ale bylo to pro mne velmi užitečné, když jsem byl novicmistrem v Šilaungu. Tam jsme se se zpíváním natrápili, protože novici pocházeli z různých aspirantátů s malou hudební přípravou. Když jsem přišel do Kohimy jako kaplan, opět jsem potřeboval hudbu. Pochytil jsem trochu „Tonic Sol Fa“ od otce Wollesstona, který to učil moje novice v Šilaungu.

V Kohimě, kde se Sol Fa hodně používala, jsem se s ní seznámil blíže a použil ji k notaci hymnů. Také jsem ji použil v prvním vydání Niepu Tseliechie (Praise the Lord – Chvalte Boha). Ale v Kohimě jsem se moc nezdržel a byl jsem vyslán do Manipuru. Naštěstí, když jsem se potkal s biskupem Abrahamem a požádal jej, aby něco udělal pro hudbu, řekl, že čeká na pomoc dobrého hudebníka, který má přijít z Mangalore. Když se nedostavil, znovu jsem urgoval biskupa, protože zpěv v našich kostelech byl ubohý. Řekl, že pověřil úkolem dva bratry. Byl jsem rád, ale když se objevila první cyklostylovaná publikace, řekl jsem biskupovi, že je zcela nedostatečná pro lidi kmene Naga, kteří tak milují zpěv a jsou obdařeni hudebním talentem. Pak mne biskup požádal, abych tedy něco udělal a já vydal první edici All You Hills Prais the God (Všechny vy hory, chvalte Pána).

Msgr. Abraham rozhodl, aby se tisklo

v Bangalúru a ti stejní dva bratři tam studovali teologii, a tak mohli dohlédnout na tisk. To bylo v roce 1977. Odvedli výbornou práci. Tento zpěvník ze stal základem pro rozvoj našeho zpěvu v Nagalandu a Manipuru. Smyslem bylo shromáždit písně všech denominací, staré i nové, tedy v ekumenickém pojetí. Při tvorbě zpěvníku jsme se drželi následujících pravidel: (1) texty písní musí být zcela ortodoxní; (2) nápěvy - ať jsou náboženské, inspirující, ne příliš sentimentální, ale hudebně správné; (3) musejí pomáhat snadnému zpěvu, zabraňovat úletům; (4) písně musí zahrnovat všechna liturgická údobí.

Děti ze Senapati byly šťastné, že mohly zpívat při všech příležitostech čtyřhlasně. Když zpívaly, kostel zněl chválou Boha.

Ohlédnutí závěrem

Zvykl jsem si na Senapati a ono se stalo mou součástí. Začal jsem tam pracovat a dokončil jsem všechny stavby, které tam nyní jsou. Zamiloval jsem si jednoduchost místa. Nikdy jsem si nepřál, aby se změnilo v ukázkové dílo. Víím, že mnozí budou říkat, že prostory jsou příliš malé pro život. Velmi jsem miloval chlapce i domovy. Starost o vedení střední školy byla věcí ředitele. Z počátku jím byla řádová sestra. Později jsem byl požádán provinciálem, aby to dělal kněz. Mně se ta myšlenka nezdála. Sestra, která byla velmi kvalifikovaná, odešla do jiného kláštera a o školu se staral kněz. To mu ale bralo čas pro misie a trpěla tím také jeho misionářská práce.

Dokud jsem mohl, obcházel jsem vesnice. Ale ke konci už pro mne bylo obtížné běhat po kopcích. Tak jsem učtil, že bude vhodné předat farnost do mladších rukou. Požádal jsem provinciála, aby mne propustil, ale přišlo mi to líto. Brzy přišel a ptal se, zda by byl vhodným farářem otec Job, který byl posléze ustanoven novým farářem. Předal jsem vše do jeho rukou a odešel do Imphálu.

V Imphálu jsem byl ustanoven zpovědníkem a pomocníkem faráře. Byla to pro mě velká příležitost pracovat na Pánově vinici.

Katedrála v Kohimě (CSI)

Vzal jsem to ze široka, zvykl si na město a několik vesnic kolem. Věnoval jsem se hudbě a hodně se snažil zlepšit úroveň zpěvu v našich domovech a kláštrech. Spojil jsem se s děvčaty v domově Little Flower, která pěkně zpívala a časem se ještě velmi zlepšila.

Věnoval jsem se též publikacím. Pracoval jsem na nové edici zpěvníku, který v roce 2004 vyšel už v sedmém vydání, takže celkový počet výtisků přesáhl 100 000 kusů za uplynulých 30 let. Každé vydání bylo připraveno s velkou péčí a byly přidávány nové písně (*poslední vydání obsahuje nejen asi 500 písní, ale i modlitby a mešní řád se šesti eucharistickými modlitbami – pozn. F. K.*).

Další práce, která vyšla knižně se jmenovala My Catholic Faith (Má katolická víra), později byla přejmenována na My Christian Faith, The History of Christianity (Má křesťanská víra, Historie křesťanství) a řada brožurek a letáček jako Svatý rubáš určené pro všechny křesťany (*nezapomínejme, že většina tamních křesťanů jsou baptisté – pozn. F. K.*). Všechny publikace byly určeny k tomu, aby vedly lidi ke Kristu a jeho Církvi. Nedávná brožura Ježíš a jeho činnost byla vydána v angličtině, Kuki, Manipuri, Rongmei a Tanghul. Vysvětluje základní zásady křesťanské víry rozdělené na Bibli, Eucharistii, Marii, Církev a její schopnost vést. Je to velká škoda, že už nemohu učit ve škole, protože jsem částečně ohluhl.

Náplní mého života bylo pomáhat chudým dětem všude kolem a dát jim slušné vzdělání. Soustředil jsem se na děti z ves-

nických škol, protože většina z nich neměla na školné. Obvykle nedávám peníze přímo rodinám, ale platím školám a domovům, které o děti pečují. Také nejsem přímo ve spojení s dětmi, které sponzoruji, a vše je prováděno přes řádové sestry a spolubratry. Nyní v lednu 2005 mám na seznamu asi 500 dětí, kterým pomáhám.

Když se ohlížím zpět na svoji minulost, vše se mi jeví jako sen, který se stal skutečností. Touha stát se misionářem a přijít do Indie, když ve vlasti mluvilo vše proti. Nikdy jsem si nepředstavoval, že se dostanu do této části světa. Mohu jen říct, že to byla Boží vůle. Mým domovem se stalo vždy to místo, kde jsem byl pověřen pracovat na různých úrovních – od provinciála až po posledního bratra v domově. Miloval jsem své misionářské poslání.

Měl jsem rád Dona Bosca a jeho metodu lásky. Láska dosáhne všech věcí. Měl jsem vašeň pro hudbu a rád jsem bral jako závazek chvalozpěvy Pánu Bohu. Různá vydání „Všechny vy hory“ je můj příspěvek Pánu, moje píseň chvály.

Jsem trochu svéhlavý, ale nemám snahu někomu ublížit. Obvykle jsem se dostal do potíží, když jsem vyhrkl, co mi přišlo na mysl. Rád říkám věci přímo, drže se učení Ježíše říkat „ano“ nebo „ne“. Nerad jsem mimo, když se má o něčem rozhodovat. Je třeba rozhodnout pro společné dobro a čelit i následkům.

Ve skutečnosti jsem neměl žádné originální nápady, ale cítil jsem, že máme následovat Dona Bosca a že na něm není co vylepšovat. Je také pravda, že jsem nikdy neabsolvoval vážná studia, ale usiloval jsem o to, co jsem myslel, že bude dobré pro spolubratry. V této snaze jsem pokračoval i jako provinciál. Všechny jsem povzbuzoval, ale když jsem cítil, že se záležitosti vyvíjejí špatně, neváhal jsem je pojmout a přijmout opatření.

Musím přiznat, že jsem nikdy neuvažoval napsat toho tolik o sobě, protože to není v mé povaze. Ale i v tom je vidět, jak je Bůh dobrý a využívá svých nástrojů tak, jak potřebuje. Každý z nás musí přijmout svoji

odpovědnost a dělat, co je v jeho silách.

Při oslavách zlatého jubilea Koleje v Tirupatturu jsem byl požádán, abych řekl pár slov. Nemohl jsem odmítnout. Byl jsem vlastně prvním vedoucím této koleje. Dobří otcové jezuité, kteří byli tehdy rozhodující v senátu madráské univerzity, brali toto mé jmenování jako dočasnou výjimku. Já jsem tehdy na samém počátku přímo lidem z intelektuálního okruhu řekl, že mají nevzdělaného vedoucího.

A byla to pravda. Vždyť anglicky jsem se začal učit v osmnácti letech hlavně mluvením s kolegy a čtením knížek. Hudbě jsem se také naučil sám. Pravomocemi jsem byl pověřován nadřízenými. Nikdy jsem se neučil, jak pracovat v přidělených úřadech. Říkalo se mi misionářský veterán. Vzal jsem to jako součást slibu poslušnosti a příležitost dělat dobré. Od přírody jsem neměl nikdy pevné zdraví a ve společnosti jsem byl nesmělý. Nyní ve svých 89 letech obdivuji, jak mnoho se mnou a kolem mne Bůh vykonal. A tak si určitě nemohu připisovat, když bylo vykonáno něco dobrého.

Moje první heslo, které mne vedlo životem už od noviciátu, bylo od Terezie od dítěte Ježíše – **Love and Trust** (Láska a důvěra). K tomu bylo přidáno: **Piety, Work, Family Spirit** (Zbožnost, práce a rodinný duch). To mi pomáhalo oddaně směřovat po cestě Dona Bosca v mém apoštolátu. Bylo inspirováno otcem Carrenou. To mne vede při výchově mladých. Teď, když už mohu mladým přímo dávat jen málo, zkouším kolem sebe renovovat Kristovo volání: „**Jděte a učte všechny národy**“.

Každý z nás je určen a povolán Kristem k tomu, aby se stal apoštolem. Jako misionáři mladých máme charisma na poli vzdělávání a služby mladým. Kristus toužil po jednotě Církve, když se modlil: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, ať jsou jedno, jako jsme my jedno“ (Jan 17,11). Bohužel nejednota křesťanského světa nás rozdělila do tisícovek malých církví. Ty jsou stále ještě rozděleny. Pravý ekumenismus není v nátlaku, ale v ukázání krásy čistě

křesťanské zvěsti.

Když slavíme rok Eucharistie, ať Pán spojí všechny bloudící věřící skrze **chléb života v Eucharistii**. Ať Marie, Pomocnice křesťanů, chrání Církev pod svým pláštěm a vede nás k Ježíši: V zahradách Božích, v božském

světě, ukaž mně svého syna, matko, moje matko. (HOPKINS: „Rosa Mystica“) Miluji svůj salesiánský, kněžský a misionářský život a povolání. To byla hnací síla v mém životě, dávat vše k slávě Boží. Dělal jsem vše, co jsem mohl, v Jeho jméně!

Poděkování dárcům

Znovubychom chtěli upozornit na to, že nemáme u všech dárců adresy, a proto jim nemůžeme poslat potvrzení na slevu daní pro Finanční úřad (FÚ). Nedostanete-li v prvním letošním číslem zpravodaje KLN potvrzení pro FÚ, pošlete nám emailem, poštou adresu nebo zavolejte (u rodiny - na koho máme potvrzení poslat). Rádi Vám obratem potvrzení pošleme. Znovu všem dárcům Pán Bůh zaplatí!

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v říjnu, listopadu a prosinci:

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Díky také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 Přerov

lépe: **F. Kopečný, U Tenisu 27, 750 02 Přerov**

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězňům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.